

Країни Оз

Дороті жила в невеликому будиночку в Канзасі разом із дядечком Генрі та тітонькою Ем. Найліпшим її другом був маленький песик Тото. Близкучі очі Тото завжди викликали усмішку в Дороті. Однак того дня Дороті й Тото не бавилися. Насувалося щось невідоме. Вже кілька годин дядечко Генрі стри-
вожено вдивлявся в небо, яке було похмуріше й темніше, ніж зазвичай. Аж ось він гукнув дружині:

— Ем, наближається буревій! Мерцій до підвальну!

Дороті кинулася шукати Тото, який з переляку заховався під її ліжком. Завивання вітру стало оглушливим. Зненацька будинок здритнувся й піднявся в повітря, злітаючи все вище й вище. Дороті вдалося заповзти на ліжко — і згодом під пронизливе вигля буревію вона провалилася в сон...

Прокинулася Дороті від сильного тріску. Схопившись, вона підбігла до дверей, відчинила їх і скрикнула від здивування: ураган переніс будиночок у якусь мальовничу сільську місцевість.

Тут Дороті побачила, що до будинку прямує групка чудернацьких людей, одягнених в усе блакитне: від високих конусоподібних капелюхів, прикрашених дзвіночками, до черевиків із закрученими носаками. Блакитними були навіть їхні довгі бороди! Попереду йшла маленька жінка, вбрана в білу сукню.

— О, наймогутніша чаклунко, — промовила жінка, наблизившись до Дороті. — Ласково просимо до Краю Жувачів! Я — Добра Відьма Півночі. Ми прийшли подякувати тобі за те, що ти вбила Лиху Відьму Сходу і визволила цей народ із рабства.

— Ви дуже добрі, — затинаючись мовила Дороті. — Але я ніколи нікого не вбивала!

— Зате це зробив твій будинок, — відповіла жінка, вказуючи на ріг хатинки Дороті. З-під нього стирчали дві ноги в близкучих срібних черевиках. — Прийми ці чарівні Відьмині черевички в дар, — сказала Добра Відьма, простягнувши їх Дороті.

Дороті взула черевички й мовила:

— Я дуже хочу повернутися додому. Чи не могли б ви допомогти мені відшукати дорогу?

— Єдиний, хто може допомогти тобі, це могутній Чарівник Країни Оз, — відповіла Добра Відьма. — Та щоб потрапити до нього, тобі доведеться вирушити у вельми небезпечну мандрівку. Йди шляхом із жовтої цегли до Смарагдового Міста.

Добра Відьма пощіувала Дороті в чоло, і дівчинка та її песик Тото рушили в путь.

Вони простиували дорогою із жовтої цегли вже понад годину, а тоді зупинилися перепочити біля кукурудзяного поля. Посеред поля стояло опудало і відлякувало пташок. Дороті зацікавилась і підійшла ближче.

— Привіт, — сказала опудало, розплаощивши очі. — Ти хто?

Дороті аж рота роззявила. Опудало вміло говорити!

— Мене звати Дороті. Я із Канзасу. Прямую до Смарагдового Міста просити великого Оза допомогти мені повернутися додому.

— Ніколи не чув про цього Оза. Але я взагалі нічого не знаю. У мене немає мозку. Я просто Страшило. Як гадаєш, якщо я піду з тобою, цей Оз дастів мені трохи мізків?

— Не знаю, але варто спробувати, правда ж?

Тож Дороті й Страшило вирушили разом шляхом із жовтої цегли. Вони зайдли далеко в ліс, коли раптом почули схлипування. Друзі пробралися поміж дерев на звук і побачили чоловіка, який був геть увесь із заліза! Він стояв непорушно, міцно стискаючи сокирку в піднятих над головою руках.

— Це ти стогнав? — спитала Дороті Залізного Дроворуба (а це був він).

— Я стогну вже понад рік, та ніхто не прийшов мені на допоміч.

— Ми допоможемо тобі. Скажи, що робити! — вигукнула Дороті.

— Будь ласка, змастіть мої суглоби олією. Я так заіржавів, що не можу поворухнутися! Олію можете знайти на столі в моєму будиночку — він отам, неподалік.

Коли Дороті змастила його, Залізний Дроворуб поцікавився, куди вони прямують.

— Ми йдемо до великого Чарівника Крайни Оз, — пояснила Дороті. — Я хочу спитати його, як мені повернутися додому, а Страшило хоче мозок.

— Тоді я піду з вами, — мовив Залізний Дроворуб. — Можливо, Оз міг би дати мені серце.

І мандрівники рушили далі дорогою із жовтої цегли. Зненацька почувся страшний рик — і на них стрибнув здоровенний лев! Того кинувся на лева з несамовитим гавкотом, і той утік та склався.

— Та ти просто боягуз! — гукнула йому навздогін Дороті.

— Так, я знаю, що боягуз, — відповів Лев, виходячи з-за дерева. Зі сльозами на очах він спітав, куди вони мандрують, а коли отримав пояснення, сказав:

— Якщо ви не проти, я піду з вами — попрошу Оза дати мені сміливості.

Усі разом друзі продовжили свою подорож. Подолавши глибоку прірву, вони підійшли до безкрайнього макового поля. Квіти мали такий сильний запах, що від нього можна було заснути й ніколи не прокинутися. Звісно, за якийсь час Дороті відчула, що її хилить на сон. А за мить вона й Тото вже міцно спали.

На щастя, Залізний Дроворуб і Страшило були з заліза та соломи, тож на них ці дивні чари не подіяли.

— Леве, біжки якомога швидше, — попрохав Страшило. — Дороті й Тото ми зможемо нести. А от ти надто важкий. Тебе ми не витягнемо з цього поля, якщо заснеш.

Та, на жаль, Лев звалився в сон, не добігши декількох кроків до безпечного місця.

— Невже ми нічим йому не зарадимо? — спітав Залізний Дроворуб, і в цей момент невідь-звідки на нього налетіла переляканана миша. За нею гнався великий смугастий кіт.

